

Català **Quim Pujol, Verde croma.** Divendres 13 d'abril de 2018.
Projecte d'Acció en viu. *Barcelona Producció és una iniciativa de La Capella.*

Quim Pujol diu “verd croma” i ens ve al cap el verd Pantone, la marca de mostraris de color que s'ha imposat com la idea del “color precís”. Passa el mateix amb la marca Kodachrome i les fotos en color del segle xx, o el *cel·lo*, nom que indistintament fa referència a totes les cintes adhesives transparents, malgrat que és una marca concreta. Però Quim Pujol no busca el millor color ni el color precís, sinó tot el contrari: busca una certa paradoxa plàstica a través dels colors assignats a les coses, les idees o les situacions: “verd d'enveja”, per exemple. Tot això, i el caràcter indexat en forma de lletania, pot vincular l'acció poètica de Quim Pujol al poema *underground* de Xavier Sabater *Saba-Sanyo-Casio*, amb el qual es va inaugurar la polipoesia a Catalunya durant els anys vuitanta.

En primera instància, el seu *modus operandi* li ve dels seus avis futuristes-dadaistes, i així imaginem l'influx del mètode de Jean Arp en la composició de *collages*: retallar manualment un munt de paperets de color i deixar-los caure com una pluja de confeti sobre la “tela”; en aquest cas, la tela són els robustos murs romànics, gòtics i barrocs de La Capella i, més enllà, les

àmplies sales de les nostres neurones escoltadores.

En segona instància, Quim Pujol es deu a Joan Brossa i el seu *surreosimbolisme* ultralocal del Dau al Set, màgia de casino magnificada en la figura del transformista Fregoli, admirat i cantat per Brossa i il·lustrat per Tàpies amb una pluja de confeti rosa a la manera d'Arp, que Pujol, en un *détournement*¹ magistral, transmuta en confeti verd i objectualitza en reproduir una pintura-*collage* pensada en 2D com a cosa-llibre en 3D. Podríem dir que el confeti encara vola...

Quim Pujol fa de Fregoli a *Verde croma*, transformant-se constantment en totes les coses que diu, i diu que totes són verdes. Pujol és un “jove verd” monocromàtic superior en honor a Malèvitx: *Quadrat verd sobre fons verd* (diríem per inèrcia hipnòtica). En coincidència còsmica, Quim Pujol fa un eco polipoètic d'aquell extraordinari projecte de Stephen Prina, *Monochrome Paintings*,² consistent a reproduir literalment tots els grans quadres de la història del segle xx de la pintura monocromàtica en teles de mides idèntiques pintades totes del mateix color, un verd Volkswagen.

Aquesta darrera cita sobre el món de l'art no apareix al seu poema, però la reproduïxo per intentar explicar l'ànima de la seva obra (ell en reproduïx altres de més divertides):³ “La perruca blanca de Warhol, verda... / *Tirant lo Blanc*, verd, *Tirant lo Verd*... / El blau Klein, verd, verd Klein... / L'època blava de Picasso i la rosa, verdes...” (en general, dominen la paradoxa i l'humor); “La pluja groga, verda... / La Roja, verda, la Verda... / Les habitacions fosques, verdes...” (i el sarcasme); “La sang blava, verda... / La duquessa roja i el baró roig, verds...”.

La lletania verda de Quim Pujol té quasi tres mil paraules, gairebé tantes com pedres de Montjuïc té aquesta antiga capella, arrencades en carreus de mur de càrrega, arcs de volta i paviments, una gran cova que avui reverbera verd: “Els rajos ultraviolats, verds / L'espai interestel·lar negre, verd / El gris galàctic, verd galàctic”, diu Pujol. Pujol, verd (remato). Ho diu la ciència!

Joan Casellas

Les Escaules, primavera de 2018, amb un llaç groc (groc-verd)

¹ A redós del debat obert per la fotografia a principis del segle XIX i els límits de la mà en l'art, entre les aportacions més importants hi ha el *collage* que va inventar Braque però va liderar Picasso amb la seva fabulosa *Natura morta amb cadira de vímet* (1912), i el revolucionari *ready-made* de Duchamp *Escorredor d'ampolles* (1914). D'altra banda, Duchamp va introduir una tercera manera de fer amb la lleugera modificació d'una imatge preexistent a *Pharmacia* (1914), dos punts de color en un paisatge comercial, o a *L.H.O.O.Q.* (1919), en què va dibuixar bigoti i masclat sobre una postal de la Gioconda. Marcel Duchamp ho va incloure, *grosso modo*, en el seu sac del *ready-made*. Els lletristes i situacionistes dels anys cinquanta van trobar una denominació més precisa: *détournement*.

² Stephen Prina, *Monochrome Paintings*, MoMA PS1, Nova York, 1989.

³ Entre la gran quantitat de cites, explícites i implícites, n'hi ha una que no esmenta, i té mèrit, ja que és una cita recurrent. Per guardar-li el secret, jo tampoc no la diré, però deixaré una pista per als criptògrafs: té nom de fusta prefabricada *al mirall*...

Quim Pujol (1978) és escriptor, comissari i artista. Treballa en els límits entre l'escriptura, les arts en viu i l'art contemporani. Des del 2014 investiga i modifica tècniques corporals ja existents amb finalitats polítiques. Les seves últimes obres en aquest sentit són *Trance colectivo* (2014), *ASMR del futuro* (2015), *BDSMmm* (2016) i *Fregoli* (2017). Ha participat en exposicions com *Intervalo. Acciones sonoras*, a la Fundació Antoni Tàpies, o *Visceral Blue*, a La Capella. Ha coeditat, juntament amb Ixiar Rozas, el volum sobre teoria afectiva *Ejercicios de ocupación* (Ediciones Polígrafa, 2015), i va ser comissari de la Secció Irregular del Mercat de les Flors entre el 2011 i el 2015. També ha impartit classes en el Programa d'estudis independents del MACBA.